

Sprawa T-139/01

Comafrica SpA i Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Wspólna organizacja rynku — Banany — Przywóz z państw AKP i państw trzecich — Rozporządzenie (WE) nr 896/2001 — Rozporządzenie (WE) nr 1121/2001 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Osoba, której akt dotyczy indywidualnie — Skarga o odszkodowanie

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 3 lutego 2005 r. II - 412

Streszczenie wyroku

- 1. Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie — Rozporządzenia ustanawiające szczegółowe zasady stosowania uzgodnień dotyczących przywozu bananów do Wspólnoty — Skarga niektórych tradycyjnych podmiotów gospodarczych — Niedopuszczalność
(art. 230 akapit czwarty WE; rozporządzenia Komisji nr 896/2001 i 1121/2001)*

2. *Odpowiedzialność pozaumowna — Przesłanki — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawa wyższego rzędu chroniącej jednostki — Instytucja niedysponująca jakimkolwiek zakresem swobodnego uznania — Wystarczający charakter nieznacznego odejścia od litery prawa wspólnotowego*
(art. 288 akapit drugi WE)

1. Akt o charakterze generalnym, jak rozporządzenie, może w pewnych okolicznościach dotyczyć indywidualnie osoby fizycznej lub prawnej, zyskując wówczas wobec niej charakter decyzyjny.

czą tych podmiotów gospodarczych indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.

(por. pkt 107, 115)

Nie ma to jednak miejsca w odniesieniu do niektórych tradycyjnych podmiotów gospodarczych w przypadku rozporządzenia nr 896/2001 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia nr 404/93 w odniesieniu do uzgodnień dotyczących przywozu bananów do Wspólnoty ani w przypadku rozporządzenia nr 1121/2001 ustalającego współczynniki dostosowujące, jakie mają być stosowane do ilości referencyjnej każdego tradycyjnego podmiotu gospodarczego w ramach kontyngentów taryfowych na przywóz bananów. Rozporządzenia te stanowią bowiem środki o charakterze generalnym, które nie mają wpływu na wspomniane podmioty gospodarcze ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji. Nie można więc uznać, że wyżej wskazane rozporządzenia doty-

2. Powstanie odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty w rozumieniu art. 288 akapit drugi WE zależy od łącznego spełnienia szeregu przesłanek, którymi są: bezprawność postępowania zarzucanego instytucjom, rzeczywisty charakter szkody oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy zarzucanym postępowaniem a podnoszoną szkodą.

Gdy chodzi o pierwszą z tych przesłanek, wymagane jest, by zostało stwierdzone wyczerpanie znamion naruszenia normy prawa mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom. Jeśli chodzi o wymóg, zgodnie z którym muszą zostać wyczerpane znamiona naruszenia, decydującym kryterium pozwalającym uznać, że został on spełniony, jest oczywiste i poważne przekroczenie przez daną instytucję wspólnotową wyznaczo-

nych jej granic uprawnień dyskrecyjnych. Jeżeli instytucja nie dysponuje swobodnym uznaniem lub przyznany jej zakres swobodnego uznania jest znacznie ograniczony, nieznaczne odejś-

cie od litery prawa wspólnotowego może wystarczyć do stwierdzenia, że zostały wyczerpane znamiona naruszenia.

(por. pkt 141, 142)